

[Einer-Jensen.]

Omtale af de 11 Medlemmer af Arbejdsløhedskasserne, der ikke er Medlemmer af Fagforeningerne, og den Forhøjelse i Kontingentet, der sker, naar man ikke vil være Medlemmer af Fagforeningerne. Jeg skal herom sige til det ærede Medlem, at Fagforeningerne stiller sig paa det Standpunkt, at de ikke optager Medlemmer, der ikke samtidig optages i Arbejdsløhedskassen. Hvis ikke vi stod paa det Standpunkt, vilde Arbejdsløhedsforsikringen sikkert blive væsentlig dyrere, fordi de bedre Forsikringer, de med den mindste Risiko, jo i mangfoldige Tilfælde er dem, der kan undvære at være Medlemmer af Arbejdsløhedskassen, saaledes at hvis de kunde være i Fagforeningerne uden at være i Arbejdsløhedskassen, vilde det Tal, der her er Tale om, sikkert være dobbelt adskillige Gange.

Det ærede Medlem siger, at Arbejdsløhedskasserne har bøjet Knæ for Fagforeningerne. Nu maa jeg for det første sige til det ærede Medlem, at der er en Kasse, der ikke tager noget ekstra for at optage Medlemmer alene i Arbejdsløhedskassen, og alligevel er der ingen, der har ønsket alene at blive optaget i denne Kasse; men for det andet begriber jeg ikke denne Afsky for Fagforeningerne. Det ærede Medlem har selv været med til at vedtage Bestemmelser, der sagde, at Fagforeningerne skulde være delagtige i Risikoen, det staar i den Arbejdsløhedslov, som vi har, og som det ærede Medlem har været med til at gennemføre. Og det ærede Medlem taler om, at den Politik, vi fører paa Kontingentomraadet, er i Strid med Arbejdsløhedsloven. Nej, det er den aldeles ikke; men hvis den var i Strid med Loven, kunde det heller ikke hjælpe at bebrejde Ministeren det, saa er det den højeste Embedsmand i Arbejdsløhedsforsikringen, det ærede Medlems Parti-fælle, Arbejdsdirektøren, der maa have Ansvaret her, for i Loven staar der, at det er Arbejdsdirektøren, der skal godkende Vedtægterne, ikke Ministeren.

Men det er jo ikke alene det Kontingent, som Kasserne har fastsat, de paagældende Medlemmer skal betale, der er ogsaa her Tale om en Risiko. Lad os tage Risikoen ved Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse. I 1932—33 maatte denne Kasse laane 6 Mill. Kr. af Staten. De, der var Medlemmer af Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse, nød godt af det, men hvem maatte bære Risikoen? Det maatte det fæle Fagforbund, thi i Arbejdsløhedslovens § 33 staar udtrykkelig, at for Laanene vil der ordentligvis være at kræve den eller de vedkom-

mende faglige Organisationers Kaution. Altsaa, det ærede Medlem og hans Parti synes, det er ganske naturligt, at naar Arbejdsløhedskassen ikke kan klare sig og maa søge Laan enten hos Staten eller andre Steder, skal Fagforbundet kautionere for det. Jeg kan ikke forstaa, at der saa ikke skulde være Rimelighed i, at de Mennesker, der skal nyde godt deraf, skal være Medlemmer af Fagforbundet, og at de, der ikke ønsker dette, maa betale den ekstra Risiko-præmie, som er nødvendig for at dække Risikoen.

Man skulde for øvrigt tro, at dette var en ny Opfindelse. Den Kasse, jeg har den Ære at repræsentere, har imidlertid — jeg husker det ikke paa Aarstal — haft denne Bestemmelse i mange Aar. Der er jo det mærkelige, at de fleste Vedtagelser om saadanne Forhøjelser er sket fra 1927 og til Dato. I 1932, da vi forhandlede om Loven, var der altsaa mange Kasser, der havde den Bestemmelse. Jeg har oplyst dette i Udvalget, da vi forhandlede om Arbejdsløhedsloven; jeg kan dog naturligvis deraf ikke udlede, at det ærede Medlem har været bekendt med det, jeg ved jo ikke, om det ærede Medlem har været til Stede og har hørt det. Men det er altsaa ikke noget nyt, det er en eller anden Sogneraad-formand, som har stukket det i det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, som troede, han her havde fundet de vises Sten i Angrebet paa Arbejdsløhedskasserne. Jeg synes, det er saa tyndt, at det ikke med de Papiromkostninger, der løber paa med Talerne her i Salen, kan betale sig at fortsætte Diskussionen.

Med Hensyn til den Statistik, der er optaget, har Socialministeren jo udførligt omtalt den, og jeg kan ganske slutte mig til Socialministeren paa dette Omraade; men jeg ønsker dog at sige, at naar man taler om den stærke Tilgang, der har været til Arbejdsløhedskasserne — og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller —, maa man ikke glemme, at den stærke tekniske Udvikling og Mekanisering i Industrien har ført med sig, at Folk afskediges i en langt yngre Alder. Medens det var almindeligt tidligere — for at tage mit eget Fag —, at Folk arbejdede der, til de kunde naa at faa Aldersrente, er de ikke i Stand til at følge det Tempo, der er nu. Afskedigelse finder nu Sted af Arbejdere mellem 45 og 55 Aar, og man antager ganske unge, og deraf følger Stigningen i Medlemsantallet i Arbejdsløhedskasserne.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen omtalte Formuerne i Arbejdsløhedskasserne